

РЕШЕНИЕ

№ 33926

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 29.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8733** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на И. Ф. Х., гражданин на С., против решение № 4179/21.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.
В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочва, че има основателни опасения от преследване и заплаха за живота си, а анализът на обстановката в С., направена от административния орган, е формална. Твърди и неправилност на изводите, направени от административния орган, че Турция е трета сигурна страна. Моли съда да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ при МС със законните последици за това. В съдебно заседание адв. П. В., определен от съда за процесуален представител на жалбоподателя, оспорва достоверността на представените от ответника два броя справки за положението в С..
Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Съображения по отношение на законосъобразността на административния акт излага, чрез процесуалния си представител юрк. К., в откритото съдебно заседание. Моли съда да отхвърли жалбата.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, рег. № УП6773/22.07.2024 г., за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., етническа принадлежност - арабин, религия – мюсюлманини, сунит, семейно положение - женен. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 22.07.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

С писмо на ДАБ при МС началник отдел „ПМЗ – кв. В.“ е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-17236 от 16.10.2024 г. директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол № УП6773 от 08.04.2024 г. В хода на производството жалбоподателят заявява, че е палестинец, роден в С. и като такъв има документ издаден му от ООН. В Д. понастоящем живеят родителите му, сестра му и двамата му братя, и нямат проблеми в С.. През 2011 г. е напуснал родината си и дванадесет години е живял в Л. (със съпругата си и синът си) и една година в Турция. В Турция се е установил в [населено място] за една година. Споделя, че живял в квартира под наем и че е работил като бояджия. Молителят не е подавал молба за закрила от турските власти. Уточнява, че не е имал проблеми с властите и гражданите в Турция. В интервюто чуждият гражданин разказва, че е решил да напусне страната, защото не е имал възможност да изпраща пари на семейството си. Пояснява, че е искал да отиде в държава, в която може да подаде молба за събиране на семейство. Допълва, че целта на пътуването му е била Б. или А., защото съпругата му има роднини в тези два града. Чуждият гражданин добавя към изложеното в интервюто с рег. № УП 6773/08.04.2025 г., че след като е регистриран в Република България е останал в лагера четири дни. Напуснал е общежитието самоволно и е преминал през С., С., Х., Б. и Х., Италия, Швейцария, Германия и пристига в Н.. Уточнява, че е подал молба за закрила там, но след осем месеца е получил отказ за закрила. Споменава, че е отбил военната си служба в С. от 2002 г. до 2005 г. в област Д. и че е бил редник танкист. Допълва, че не може да живее на друго място в държавата си по произход, тъй като е загубил къщата, автомобила и работата си. Твърди, че е взел много пари за заем и трябва да ги върне. Чуждият гражданин твърди, че би се върнал в държавата си произход ако работят фабриките, така ще може да започне работа и парите, които ще получава ще са добри. Но за бояджия няма работа в С. по негови думи.

Със становище рег. № УП6773/30.05.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на И. Ф. Х..

С оспореното в настоящото производство Решение № 4179/21.07.2025 г. председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на И. Ф. Х..

Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Приел е, че сирийският гражданин не е направил

релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Посочил е, че сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Кандидата не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Прието е, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

Приел е още, че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унижително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г. и информацията изложена в справка вх. № МД-02-173/31.03.2025 г. относно обстановка в Република Турция като „трета сигурна държава“ и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на понятието "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация не е. Обсъдена е и времената закрила давана от турските власти.

За търсещия международна закрила административният орган е приел, че липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6 и чл. 8, ал. 9 от ЗУБ.

Като част от административната преписка са представени справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийската арабска република и справка вх. № МД-02-173/31.03.2025 г. относно обстановка в Република Турция като „трета сигурна държава“, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС.

В хода на съдебното обжалване от ответника са представени допълнително справка с вх. № МД-02-483/10.09.2025 г. относно актуалната обществено-политическа обстановка в С. към 10.09.2025 г. и справка с вх. № МД-02-398/21.07.2025 г. относно актуалната обстановка в С., сигурността в провинция Х. и особеностите на военната служба при новото правителство.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган –председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на азбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална

помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Относно предоставяне на статут на бежанец, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация.

Фактът, че е отбил военната си служба от 2002 г. до 2005 г. е заявен от самия кандидат за закрила пред интервюиращия орган. Заявеното от него, че е чул, че ще го викат в запас, поради което е напуснал страната, не представлява такова преследване, тъй като липсва твърдение да е бил преследван, за да бъде взет в запас. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В проведеното интервю той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С., заради викането му в запас, както и заради липсата на работа, взети заеми и липса на имущество. Семейството му - родители му, двамата му братя и сестра- живеят необезпокоявано в С.. А съпругата и синът му живеят в Л., където ООН помага на палестинците. Изрично заявява и, че би се върнал, ако работят фабриките в С..

От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е

законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено,

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Такива твърдения въобще не е излагал.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /*Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J.* /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справката за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Според представената към административната преписка справка МД-02-159/14.03.2025 г., на 27 ноември

2024 г. различни бунтовнически групи от С. С., под ръководството на ислямската група „Х. Т. ал Ш.“ (Н. Tahrir al-Sham, HTS), заедно с подкрепяни от Турция милиции, започват настъпление към региони под правителствен контрол и успяват да превземат големи територии. На 8 декември 2024 г. водените от HTS бунтовници обявяват, че са влезли в Д. и са освободили задържаните в най-известния затвор в страната. Б. А. се е оттеглил, отлетял е за Русия, където е получил убежище, а лидерът на HTS е пристигнал в Д.. На 09 декември 2024 г. бунтовниците заявяват, че техните сили са близо до установяване на пълен контрол над Д.. Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, откакто „Х. Т. ал Ш.“ обявява обща амнистия. На 21 декември 2024 г. Сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в централите в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от "крепостите" на бившия режим в провинциите Л. и Т..

На 19 декември 2024 г. генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С.

От представената пред органа справка № МД-02-159/14.03.2025 г. се установява още в бюлетина на ВКБООН от 07 март 2025 г. се посочва, че по данни на Комисариата към 06 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С., през съседните държави от началото на декември 2024 г. В допълнение близо 885 294 души, които дотогава са разселени в С., се завръщат по домовете си. В статията на BBC News от 09 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алаутското религиозно малцинство. На 13 март 2025 г. временният президент на С. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период, която урежда разделението на властите, съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите.

На следващо място от представената пред съда справка № МД-02-483 от 10.09.2025 г. се установява, че в бюлетин на ВКБООН от 4.09.2025 г. се посочва, че към 3.09.2025 г., считано от 08.12.2024 г. около 862396 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни, с което общият брой на сирийските граждани завърнали се в С. от началото на 2024 г. става 1223238 души и 1763513 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, 880058 от които след 08.12.2024 г. ВКБООН продължава да улеснява безопасното и достойно завръщане на сирийските бежанци в техните родни райони.

За пръв път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600000 барела суров петрол са напуснали пристанището Т. на 01.09.2025 г. На 25.08.2025 г. Министерството на финансите на САЩ официално вади С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 05.09.2025 г. е създаден Сирийският фонд за развитие, предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места, в който само един час след създаването даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара.

От изложените данни следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т. е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен

конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕС) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя. Въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

По отношение на представените пред органа и пред съда справки за ситуацията в С. съдът следва да посочи, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че справките, представени в съдебно заседание не отразяват действителното положение в С.. Справките са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището за изготвяне на информация за страните на произход“ и са съставени изцяло на базата на внимателен преглед на публично достъпни външни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в бележка под линия на съответното място във всяка справка. Същите се преценяват с оглед данните от бежанската история на чужденеца и така формират съвкупната преценка на съда.

В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „nonrefoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход по заради войната и проблемите в С.. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „nonrefoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на

председателя на ДАБ при МС. Изводите на председателя на ДАБ при МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът намира, че не се отхвърлят изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Жалбоподателят посочва, че той е бежанец от конфликта в С. през Турция, където е останал около година, живял е и работил. Общеизвестно е положението в Турция във връзка със статута на бежанците от конфликта в С.. На тях се дава временна закрила и не се връщат в С.. По делото не се установи, че има някакви основателни причини да се счита, че жалбоподателят няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. От справка вх. № МД-02-173/31.03.2025 г. относно обстановка в Република Турция като „трета сигурна държава“ представена пред органа става ясно, че за бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги. Статутът на временна закрила се придобива в лично качество, групово, от сирийски граждани и палестинци без гражданство с произход от С., какъвто е настоящият жалбоподател. Предвид това следва да се приеме, че жалбоподателят се ползва с особения статут на временна закрила в Турция, където може да се ползва от достъп до здравна и образователна система, както и достъп до пазара на труда. Ето защо, правилно е Турция да се определена от административния орган, като трета сигурна държава по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

Съдът намира, че са налице противоречия в изложената от жалбоподателя бежанска история в интервюто пред административният орган и тази изложена с жалбата до съда. По-конкретно става въпрос за противоречиви твърдения относно пребиваването му в Турция. По време на интервюто кандидатът за закрила е заявил, че в И. е живял около година, в квартира под наем, както и че не е подавал молба за временна закрила. С жалба обаче, за да обоснове твърденията си, че Турция не е „трета сигурна държава“, посочва, че исканията му за регистрация, като лице с временна закрила не са били удовлетворявани от официалните власти. Видно от това противоречие и липсата на каквито и да е било надеждни доказателства подкрепящи твърденията му, съдът прави заключение, че в тази част бежанска история на молителя е противоречива и недостоверна. С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Ф. Х., гражданин на С., против решение № 4179/21.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

